

За промену, ову колумну нећу започети подацима о повећању српског јавног дуга – што не значи да он у међувремену опет није порастао за још неколико стотина милиона евра. Али то више и није вест. Као што у Србији није вест готово ништа што се не уклапа у визуру из које власт, посредством податних медија, гледа саму себе у ружичастом огледалу.

Додуше, није да се, ако се баш потрудите, не може пронаћи и то да је, на пример, пре месец дана, „Академија инжењерских наука Србије“, скуп највећих српских стручњака из ове области, на челу са деканом Електротехничког факултета у Београду професором Бранком Ковачевићем, детаљно образложила своје аргументе против продаје Телекома. Али су ти аргументи напросто игнорисани од стране власти и униsono прећутани у великим електронским медијима.

Теоретски гледано, могуће је пронаћи и став „Академије архитектуре Србије“, коју чини 40 угледних чланова, међу којима је 17 професора Универзитета, о томе да је „Београд на води“ стручни и законски скандал и позив републичкој и градској власти да под хитно обуставе тај пројекат ("понижавајућа је чињеница да је, уместо урбанистичког плана, једна макета којој се не зна ни аутор ни порекло постала главна матрица даље разраде просторног плана, за највреднији део града ".) Али то се свакако неће моћи чути у вестима и студијама националних телевизија у којима раздрагани водитељи и спикери

седе испред циновских и гламурозних паноа „Београда на води“.

Исто тако, у мејн-стрим медијима нема ни „Бриселског споразума“, нити озбиљне дебате о њему, иако се већ две године читава државна политика врти око овог документа којим се актуелна власт обавезала на повлачење српских државних структура са севера КиМ и обезбедила себи подршку релевантних (западних) центара моћи.

Е, сад. Да ли је то „цензура“, „аутоцензура“, „спиновање“ или нешто четврто, није од пресудног значаја. Чињеница је да неких ствари, неких погледа и неких легитимних ставова напросто нема, или макар нема у оном делу медија који одлучујуће утичу на креирање јавног мњења. И то је барем један део одговора на питање како је могуће да актуелна власт – још увек – има тако висок рејтинг, упркос више-мање катастрофалним резултатима у скоро свим областима.

Зовите то како хоћете, али поента је да се неке теме и нека питања напросто не постављају или скрајњују и гурају под тепих „великих“, нарочито електронских медија.

- Да ли су током београдске „Параде поноса“ жандарми, из чистог мира, напали премијеровог и градоначелниковог брата, и њихову војну пратњу – или су били испровоцирани њиховим бахатим понашањем и одбијањем да се повинују наређењу („знате ли ви ко сам ја“ итд)

- Да ли је војни хеликоптер пао и седам живота изгубљено због магле, квара или грешке

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 01 април 2015 22:40

у навођењу? И како то да у случају немачког авиона већ после дан-два имамо готово све релевантне податке и аудио снимке са места несреће, а овде – барем до тренутка када настаје овај текст – нико да објави чак и тако баналан податак да ли је и ко од министара и ко од новинара чекао хеликоптер на сурчинском аеродрому? (То, наравно, не значи да су они за било шта криви или одговорни, али утолико пре нема разлога за скривање и мистификације у том погледу.)

- Када и на који начин, односно на основу ког документа је Влада Србије ангажовала консултантску кућу бившег британског премијера Тонија Блера (“*Tony Blair Associates*”) за помоћ у формирању стручних тимова у оквиру кабинета председника Владе? Ко је и када у име Владе Републике Србије потписао било какав документ (уговор, меморандум о разумевању или било какав пројектни документ) којим се предвиђа ангажовање ове консултантске куће, колика је цена тог ангажмана и каква је улога Уједињених Арапских Емирата у читавој овој причи?

- Да ли је нормално да премијер, кад год му мало затрепери рејтинг, као кеца из рукава, свако мало потегне Мирослава Мишковића и заверу саткану од шпалира спољних и унутрашњих непријатеља?

- Ако се још и може прогутати то да владајућа странка, ван предизборне кампање, организује митинге подршке самој себи, и хвали се њима, да ли је нормално да систематски организује букачке групе задужене да растурају скупове политичких противника? И како се зове поредак у коме то нормално?

- Како је могуће да никоме од свих могућих актера који ових дана пуне странице и екране српских медија и говоре о томе како је захтев за повратак Војислава Шешеља у Хаг, заправо, „удар на Србију“ и „пуцањ на Вучића“ (зар није ипак пре удар на Шешеља и СРС?) није пало на памет да се запитају није ли ипак мало противречно што су исто то (удар на Србију, Вучића и СНС) говорили и када је Шешељ јесенас био пуштан из Хага? Узгред, шта би тек говорили и на кога би то био удар, да је, којим чудом, налог из Хага упућен не Шешељу, него Вучићу лично?

- Зашто ја, односно зашто читава српска јавност, тек од Едите Тахири мора да сазнаје да је прошле недеље постигнут споразум о распуштању српске „Цивилне заштите“ на северу Косова (што је касније невољно потвдио и наш „официр за везу“ у Приштини Дејан Павићевић) и интеграцији њених појединих чланова у косовски систем?

Верујем да су нека од ових питања врло непријатна за власт. (Али могуће и да нека не представљају проблем.) Али апсолутно сам сигуран да чак и најнепријатнија од наведених питања и чак најкритичкији од текстова који се ту и тамо могу прочитати на рачун премијера ни издалека нису тако потенцијално деструктивни и опасни по њега колико је то једна врста култа личности и неукусног удвориштва које се шири попут епидемије и које најбоље оличава лик и дело Александра Вулина.

Шта хоћу да кажем? Ако Александар Вучић икада падне са власти, верујем да ће томе мање допринети критички текстови који се могу прочитати на овим страницама (мада нипошто не мислим да су безначајни), а много више то, већ готово комично, урнебесно удвориштво које упражњава министар за рад и социјалну политику – а што се онда, само мање надахнуто, бесконачно рециклира по напредњачким круговима широм земље Србије – када на питање о реконструкцији владе каже: "Србија верује овој коалицији, Србија верује Вучићу, ја му верујем и као пријатељу и као политичком савезнику... Верујем да ће донети најбољу одлуку када то буде било, уопште немам очекивања, не размишљам о томе и како одлучи председник владе тако ће и бити".

А када су им-му такви министри, замислите само какви су тек гласачи.